

Koczergi, 7 września 2019 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**

za pośrednictwem

**Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w
Warszawie
ul. Krucza 38/42
00-926 Warszawa**

Skarżący: Stowarzyszenie
„Nad Piwonią”
Koczergi 53 A
21-200 Parczew

Organ administracji: Główny
Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie

SKARGA

Stowarzyszenia „Nad Piwonią” w Koczergach
na postanowienie Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie z 5
sierpnia 2019 r. (znak DON.7101.551.2016.SZG. DON/ORZ/7101/787/14)

Na podstawie art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o
postępowaniu przed sądami administracyjnymi zaskarżamy w całości postanowienie
Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie z 5 sierpnia 2019 r. (znak
DON.7101.551.2016.SZG. DON/ORZ/7101/787/14) utrzymujące w mocy
postanowienie Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie z dnia
24 kwietnia 2014 r. znak ZOA-XV.7721.40.1.2012 odmawiające z urzędu

nieważności decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 17. 08. 2012 r. znak: PINB. 7355/P/2/2012

- czym GINB uniemożliwił należyłą kontrolę sądową zaskarżonego postanowienia;

i mając na względzie powyższe zarzuty wnoszę o uwzględnienie skargi oraz:

1. uchylenie w całości skarżonego postanowienia GINB z dnia 5 sierpnia 2019 r. znak jw. i poprzedzającego go postanowienia Lubelskiego WINB z 24 kwietnia 2014 r. znak jw.;
2. zasądzenie od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm prawem przepisanych;
3. rozpoznanie skargi na rozprawie.

Uzasadnienie

Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie postanowieniem z 5 sierpnia 2019 r. (znak DON.7101.551.2016.SZG. DON/ORZ/7101/787/14) utrzymał w mocy postanowienie Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie z dnia 24 kwietnia 2014 r. znak ZOA-XV.7721.40.1.2012 odmawiające z urzędu wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 17. 08. 2012 r. znak: PINB. 7355/P/2/2012.

Powyższe postanowienie zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa i wobec tego nie może ostać się w obrocie prawnym.

W pierwszej kolejności – w uzasadnieniu zarzutów nr 1 i 2 - wskazać trzeba, że GINB podjął zawieszone postępowanie choć przyczyny zawieszenia nie ustały. Zauważyć trzeba, że decyzja Lubelskiego WINB z 22 marca 2019 r. znak ZOA – VIII.7721.23.2017 nie uzyskała waloru prawomocności wobec jej zaskarżenia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie zarówno przez inwestora DMG sp. z o.o. (skarga) jak i skarżące Stowarzyszenie (sprzeciwem).

W myśl art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. organ administracji publicznej zawiesza postępowanie gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd; Skoro w odniesieniu do ww. decyzji Lubelskiego WINB było w toku postępowanie sądownoadministracyjne to istnienie przedmiotu niniejszego postępowania (decyzji PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r.) było uzależnione od sądowego rozstrzygnięcia wniesionych przez strony środków zaskarżenia. W sytuacji uchylecia decyzji Lubelskiego WINB przedmiot niniejszego postępowania tj. decyzja PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego zamiennego i wznowienia robót budowlanych w dalszym ciągu pozostawałaby w obrocie prawnym i tym samym mogłaby być przedmiotem dopuszczonego przez prawo postępowania np. postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia jej nieważności.

W sytuacji zawieszenia postępowania z uwagi na zagadnienie wstępne, przyczyna uzasadniająca zawieszenie ustępuje w chwili, gdy rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd uzyskuje charakter trwały, tj. staje się odpowiednio ostateczne, prawomocne, wykonalne bądź skuteczne (wyrok WSA w Warszawie sygn. akt I SA/Wa 3/18, opubl. LEX). W niniejszym stanie faktycznym o takiej trwałości w chwili obecnej mówić nie można.

W uzasadnieniu trzeciego zarzutu wskazać trzeba, że zgodnie z ww. art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno zwłaszcza zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, a także przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Z przepisu tego wynika bowiem, że w dziedzinie faktów uzasadnienie musi wyjaśnić okoliczności wskazujące na potrzebę lub konieczność wydania decyzji w danej sprawie i wobec określonych podmiotów oraz ich wpływ na treść jej rozstrzygnięcia, a w sferze prawa chodzi o skazanie normy obowiązującej i jej znaczenia ustalonego w drodze wykładni (por. J. Zimmermann, Motywy decyzji administracyjnej i jej uzasadnienie, Warszawa 1981, s. 118). Organ, który wydaje postanowienie bez odniesienia się do zarzutów strony, powoduje, że postanowienie to wymyka się kontroli instancyjnej i sądownoadministracyjnej pod względem zgodności z przepisami prawa. Już sam ten fakt uzasadnia uchylene przedmiotowej decyzji – skoro nie ma możliwości miarodajnej oceny postępowania

organu administracji wobec faktu, iż zbył on milczeniem konkretne, rzeczowe i merytoryczne zarzuty zawarte w zażaleniu Stowarzyszenia.

Zarzuty te zachowują zatem w pełni swoją aktualność i w niniejszej skardze Stowarzyszenie także je popiera – z uzasadnieniem jak w uzasadnieniu zażalenia wniesionego do GINB.

Zasada przekonywania nie zostanie zrealizowana, gdy organ pominięciem milczeniem niektóre dowody czy też twierdzenia lub wyjaśnienia strony, albo nie odniesie się do faktów istotnych dla sprawy - okoliczności podnoszonych przez stronę. Organ administracji, który nie ustosunkowuje się do twierdzeń uważanych przez strony za istotne dla sposobu załatwienia sprawy, uchybia obowiązkom wynikającym z art. 8 i 11 k.p.a. Zaniechanie przez organy administracji państwowej uzasadnienia swych decyzji (postanowień) w sposób przekonujący, a więc odnoszący się do wszystkich zarzutów, zgodny z zasadami wyrażonymi w art. 7-9 i 11 k.p.a. skutkuje wadliwością tych decyzji jako naruszających dyspozycję art. 77, 80, 81 i art. 107 § 3 k.p.a. (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 lipca 2001 r. IV SA 703/99 opubl. LEX, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 27 stycznia 2016 r. IV SA/Po 496/15 i liczne inne).

Mając na względzie przedstawione powyżej zarzuty wnosimy jak na wstępie.

Zarząd Stowarzyszenia

1 Barbara Ploch
2 Lofia Zabinska
3 Anne Jestrzyska

Załączniki:

odpis skargi

odpis KRS Stowarzyszenia

statut Stowarzyszenia

dowód wniesienia opłaty od skargi (200 zł)